

§ 3.

Denne Paragraf stemmer i det væsentlige med § 4 i Lov af 23de Februar 1866, jfr. endvidere Bremerlovens § 5, Bremerregulativets § 8 og Hamborgerregulativets § 13. Det er kun — i nøje Overensstemmelse med de senere tilsvarende Regler i Veksellovens § 39 og Søløvens § 134 — nærmere bestemt, hvem der kan give de hørige Kvittering, det vil sige en Kvittering, som befrier Selskabet for Ansvar over for andre muligvis bedre berettigede, jfr. at Selskabet ikke er pligtig at prøve Underkriverne. Naar det kun er nødvendigt at tilbagelevere det endosserede eller efter § 10 paategnede Garantibevis, er det, fordi dette først ved disse Akter faar retlig Betydning. Det kan altid ses af Oplagsbeviset — jfr. §§ 7 og 10 — hvor vidt Garantibeviset er endosseret eller forsynet med Paategning efter § 10.

I Vekselloven og Søløven er der brugt Bendingen „viser sig at være“; naar der her i Paragrafen er sagt „staar som (ret Indehaver)“, er det, fordi dette Udtryk forreftere betoner, at alt beror alene paa Dokumentets ydre Udseende, medens Udtrykket „viser sig at være“ synes at pege hen paa, hvorledes de virkelige Retlighedsforhold ere.

Det er vel tvivlsomt, om Selskabet skal erklæres for berettiget til at prøve Underkrivernes Egthed etc., jfr. herfor Bremerregulativets § 8. I sin egen Interesse behøver det ikke at gøre det, da det altid befries for Ansvar, selv om det udleverer, hvor det er i Tvivl om, at alt er i Orden; men Prøvelsesretten vil kunne danne et Værn imod Misbrug, der true de virkelige berettigede. Af disse Grunde bør Besøjslen vistnok gives Selskabet; dette vil sikkert sjældent gøre Brug af den, og Regelen vil derfor ikke genere Omsætningen. Ifølge privat Meddelelse fra Bremen gør man der ikke Anvendelse af denne Besøjsle, fordi hele Omsætningen foregaar mellem en forholdsvis lille Kreds af Personer, hvis Underskrift Selskabet kender.

Selskabets Tilbageholdelsesret for sine Krav er ubetinget over for enhver, som støtter sit Udleveringskrav paa Beviserne; om den ogsaa er det i andre Tilfælde, er ikke udtrykkelig fremhævet, men maa dog følge af det sagte, idet Bevisernes godtroende Indehaver ifølge § 5 gaar fremfor alle andre, der have Ret over Varerne. Det synes ogsaa at være den fornødigste og med vor almindelige Ret bedst stemmende Regel. At Selskabet for sine Krav herved har faaet en ligefrem Fyldestgørelsesret, fremgaar af §§ 9 og 16.

Ifølge § 3, i Slutningen, har Selskabet en Fyldestgørelsesret for samtlige

sine Krav, for hvor lang Tid de end maatte være paaløbne, og hvor højt de end maatte være løbne op; jfr. ogsaa § 16, hvorefter Selskabet kan lade Varerne sælge, naar deres Krav ere voksende til $\frac{3}{4}$ af Varernes Værdi, og § 9, hvorefter Selskabet fyldestgøres, efter at Salgsomkostningerne ere betalte. Men denne Selskabets Ret kan afføde Vanskeligheder, naar Varerne skulle belaaes gennem Garantibevisernes Overdragelse. Det er afgørende for Handelsomtætningen, at de kunne blive regelmæssig belaaede af Bankerne. Men da Bankerne maa følge en vis summarisk Fremgangsmaade, maa gaa efter Bevisernes Lydende, bliver det en Gene, naar man ikke af Beviserne kan se, hvor stort et Beløb der er prioriteret forud for Garantibevisets Indehaver. Dette gælder i mindre Grad Toldafgiften og andre offentlige Afgifter, fordi disse have en saadan regelmæssig Størrelse, at de uden særlig Vanskelighed kunne tages i Betragtning. Underledes forholder det sig derimod med Selskabets Krav. Hvor Varen havde været lagret i længere Tid, førend Saanet blev givet, kan det være paaløbet større Beløb, allerede for Saanet stiftes, og i Mellemtiden, inden Forsaldsdagen kommer, kan Kravet stige endnu mere. Alligevel kan det ikke anses for rigtigt i Loven at begrænse Selskabets Prioritet; dette gør heller ikke nogen af de fremmede Lovgivninger. I Regulativet kunde der derimod vistnok optages flere Regler, som kunde betrygge Saangiveren. Næsther giver (L. c. S. 220, § 15) følgende Bestemmelse: „Naar Lagerbeviser (han sigter til Oplags- og Garantibeviser) ere udstedte, gælder Selskabets Pantet lige over for en Indehaver af et Beviserne kun for de af Selskabets Fordringer, som ere anmærkede paa Beviserne, og hvad angaar de senere opstaaede Kbhushafgifter, gælder Pantet kun for Oplagstiden, saaledes som den fremgaar af Beviserne, eller, naar saadan Tid ikke er angivet, i det højeste for et Aar, efter at vedkommende Bevis er udstedt“; Saangiveren maatte i Analogi hermed i alt Fald kunne kræve, at Selskabet til enhver Tid paategnede Garantibeviset, hvad det havde til gode. For de fremtidige Kravs Vedkommende burde man vistnok gaa den Vej, at Selskabet skulde indkræve Pengene hos Oplæggeren med visse Mellemrum (hver 1ste i Maaned, hver 3dje Maaned), medens man næppe burde begrænse Fyldestgørelsesretten til de for en vis Tid paaløbne Krav. Saangiveren, som i Regelen kun laaner for en begrænset Tid og sjældent indrømmer Laan for længe lagrede Varer uden Opgørelse af de paaløbne Krav, vil, da Selskabet har faste Takster for, hvad det udfører,